A°. 1836. N°. 78.

ARNHEMSCHE COURANT.

Donderdag den 30 Junij.

FRANKFORT, den 27sten Junij.

Volgens berigten uit Roveredo, zijn Hunne Koninklijke Hoogheden de hertogen van Orleans en Nemours den 18den dezer, des namiddags omstreeks vier uur, van Botzen aldaar aangekomen. Spoedig na hunne aankomst vernam men reeds, dat de hertog van Nemours aan eene aanmerkelijke ontsteking in de keel leed en dadelijk naar bed was gegaan. Op hooger order begaf zich de bekwame heelmeester Äberle tot hem, en vond noodzakelijk, hem een aanmerkelijk getal bloedzuigers aan te zetten. Daar zulks nog niet van het gewenschte gevolg was, moest men 's anderen daags tot eene aderlating overgaan; en daar de ontsteking nog niet week, op nieuw een aantal bloedzuigers zetten. Tegen den avond werd de ontsteking veel minder, zoodat de lijder den nacht van den 19den op den 20sten tamelijk rustig doorbragt. Den 20sten duurde de beterschap voort, en men had hoop hem spoedig hersteld te zien. De hertog van Orleans, die den 18den en 19den het bed van zijnen broeder niet verlaten had, reisde den 20sten naar Verona, om aldaar den Koning der Beide-Sicilien en den Prins van Salerno te ontmoeten, in wier gezelschap hij waarschijnlijk 's avonds naar Roveredo terugkeeren zou.

— Uit Botoschani wordt gemeld, dat de beschuldiging, tegen den hospodar van Moldavie ingebragt, dat hij met ambten en justitie handel dreef, heeft, dezer dagen gebleken is volkomen waar te zijn, daar hij, ten gevolge der ingebragte klagten aan den belanghebbenden gelden heeft teruggegeven, welke hij op die wijze ontvangen had. Onder anderen heeft de spatar *Michalaki Paschkanu* de 5000 dukaten terug bekomen, waarmede hij een ongunstig vonnis tegen zekere joden gekocht had. De bisschop van Roman heeft mede 4000 dukaten terug bekomen, welke som de hospodar hem afgeperst had voor de bevestiging de privilegien, welke de bisschoppelijke residentie-stad Roman van oudsher genoot.

De hospodar wordt ook beschuldigd, dat hij zijnen vader en twee voornamen des lands, die zich het sterkst tegen zijne knevelarijen verzetteden, door vergif om het leven heeft laten brengen.

Daar de oppositie der bojaren tegen hem sterk geworden is, heeft hij, bij eene proclamatie, die aan den raad van bestuur zijns vorstendoms zondenis de maatregelen, geschriften en officiele acten, door de ontstane oneenigheid veroorzaakt, aan de vergetelheid willen gewijd hebben. Doch deze proclamatie heeft de gewenschte uitwerking niet gehad, maar de oppositie integendeel nog meer versterkt.

— Van de Italiaansche grenzen wordt den 19den Junij het volgende gemeld: Onder de Fransche Carlisten, die reeds sedert jaren te Turin, Genua, Chamberij enz. woonachtig waren, en zich aldaar voor een gedeelte van volledig ingerigte huizen voorzien hadden, is sedert eenige weken eene opmerkelijke beweging bespeurd. De meesten hunner hebben van hunne huiselijke inrigtingen afgezien en hun huisraad verkocht, zoodat zij het Sardinische grondgebied voor altijd schijnen te willen verlaten. Een aantal hunner is ook reeds met hunne familien naar Zwitserland, Modena of naar andere Italiaansche staten vertrokken. Men meent, dat deze verhuizingen aan de Sardinische regering niet vreemd zijn, daar zij bij de steeds toenemende vriendschappelijke betrekkingen met de nieuwe Fransche dynastie alles zoekt te verwijderen, wat deze onaangenaam zou kunnen zijn. Ook te Aix (in Savoyen), waar anders, in den badtijd vele Fransche Carlisten uit Zwitserland in Opper-Italie heengingen, is het tegenwoordig nog buitengemeen ledig. — Daarentegen, waren in de laatste weken verscheiden aanzienlijke Spanjaarden, die als verklaarde aanhangers van don *Carlos* bekend zijn, van Rome te Turin aangekomen.

— Berigten uit Beijeren melden, dat de sedert eenige jaren herstelde orden der Kapuzijnen, Franciscanen, Benedictijnen, Servitinnen en barmhartige zusters thans staan vermeerderd te worden met de orde der barmhartige broeders, welke voorloopig te Neuburg aan den Donau zal opgerigt worden. De wereldlijke geestelijken en studenten in Beijeren toonen tot dus verre weinig lust om tot de orde der Benedictijnen over te gaan, welke zich bijzonder aan de opvoeding der jeugd toewijdt. Ten aanzien der bevolking van de cellen zijn de bedelorden veel gelukkiger; maar zij vorderen in de aankomelingen ook zoo veel kunde niet als de Benedictijnen, bij welken zich slechts allezins bekwame leden aanmelden.

LONDEN, den 25sten Junij.

In het huis der lords is gisteren avond, op de motie van den burggraaf *Duncannon*, de bill, ter zake van de hervorming der Iersche politie, na eene korte woordenwisseling en het brengen van zekere nadere wijzigingen in dezelve, voor de derde maal gelezen en doorgegaan.

— Dien zelfden avond heeft lord *J. Russell* in het huis der gemeenten, na een voorafgaand onderhoud ter dier zake met sir *R. Peel* en lord *J. Stanley* gehad te hebben, bepaald, dat de Iersche tienden-bill aanstaanden Vrijdag door de gezamenlijke leden van dit huis in comité zal overwogen worden, doch dat de discussie over de zoogenaamde toeëigenings-clausule eerst op Maandag daarna zal aanvangen.

Het verder in comité behandelen van de Engelsche tienden-bill is mede dien zelfden avond in het voornoemde huis hervat en tevens ten einde gebragt. Bewuste bill, in welke nieuweling door lord *J. Russel* zelven, den oorspronkelijken ontwerper van dien maatregel, een aantal veranderingen gemaakt zijn, zal aanstaanden Maandag avond voor de derde maal gelezen worden.

— Z. K. H. de Prins *van Oranje* heeft Woensdag avond aan het verblijf van den graaf *Cawdor*, in South Andleystreet, het diner gehouden. Des morgens van dien dag hebben zich de beide zonen van voornoemden Koninklijken Prins uit deze hoofdstad naar Cambridge begeven.

— Woensdag is door het Westminster-geregtshof in het hangende pleidooi tusschen den heer *Norton*, politie-commissaris over een gedeelte dezer hoofdstad, en den burggraaf *Melbourne*, Zr. Ms. eersten minister, uitspraak gedaan. Van de hoofd beschuldiging in bewust pleidooi, namelijk, dat gemelde minister, sedert de benoeming van den heer *Norton* tot die betrekking in 1831, buiten weten en in de afwezigheid van laatstgenoemden heer, met diens gade in een zeer schandelijk en ongeoorloofd verkeer zou geleefd hebben, is hij (de burggraaf *Melbourne*) ten slotte door gezegd hof vrijgesproken, in weerwil van alle getuigen en bestaande bewijzen, welke voor de waarheid dier grove beschuldiging sterk schenen te pleiten. Intusschen heeft deze zaak, welke in deze laatste weken in deze hoofdstad veel opspraak gemaakt heeft, reeds de scheiding dezer twee echtgenooten veroorzaakt.

— De Nieuw-Oleans bladen, loopende tot den 24sten Mei, deelen eindelijk de officiele rapporten mede van den generaal *Houston* aan den president van den republiek Texas, den heer *D. G. Burnet*, betrekkelijk het jongst geleverde gevecht tusschen eerstgenoemden generaal en *Santa Anna*, opperbevelhebber over de gouvernements-troepen van Mexico, en bevestigt zich thans uit deze berigten al het vroeger gemelde, ten opzigte van het geheel verslaan en gevangen nemen van de legersmagt onder *Santa Anna*, alsmede, dat laatstgenoemde zelfs, daags na het gevecht, als burger verkleed, herkend en gevangen gemaakt is.

— Blijkens de laatste berigten uit de Vereenigde Staten van Noord-Amerika, is de republiek sedert eenigen tijd in eenen oorlog met eenige Indiaansche volksstammen gewikkeld, die in den beginne gansch onbeduidend scheen, maar thans het aanzien krijgt van zeer langdurig te zullen worden en groote opofferingen in geld en menschen te zullen vereischen. De praktijk der Indianen is, om de troepen, die tegen hen te veld gebragt worden, zoo veel mogelijk in hun land te lokken, hetwelk de troepen overal verwoest en van alle menschelijke wezens, dus van alle mogelijke hulpmiddelen, ontbloot vinden. De Indianen vermijden daarbij alle gevecht in het open veld, en bepalen zich enkel tot hinderlagen en overrompelingen, waar zij zeker zijn van dit met vrucht te kunnen doen. Daardoor, hoezeer slechts 1200 man, in kleine benden verdeeld, onder de wapenen hebbende, is het hun mogelijk om den oorlog met voordeel vol te houden tegen eene ongelijk grootere magt, die daarenboven bestendig met gebrek, vermoeijenis en ziekte te kampen heeft.

PARIJS, den 26sten Junij.

De *Moniteur* meldt het volgende:

Zaturdag avond om zes uur, toen 's Konings rijtuig van de Tuilerien afreed, heeft een moordenaar, die zich bij het hek had geplaatst, op den Koning geschoten met een vuurwapen, als een rotting gemaakt. De kogel is in het rijtuig doorgedrongen, zonder den Koning te kwetsen, die de Koningin en mevrouw *Adelaïde* bij zich had. Z. M. heeft zich terstond vertoond, om de personen, die op den slag waren komen toeschieten, gerust te stellen. Groot was de verontwaardiging [illegible]

vernemen der misdaad, welke door het geroep van: Leve de Koning! gevolgd werd. De moordenaar, aan de woede der menigte onttrokken zijnde, werd aan de justitie overgeleverd, en het onderzoek is begonnen.»

De overige dagbladen behelzen omtrent dit voorval de volgende bijzonderheden:

Courrier Français. Een jongman, die zich tegenover den post van de nationale garde had geplaatst, heeft op den Koning schier vlak bij hem geschoten. De Koning was met het hoofd aan het andere portier om den post te groeten. Het zij hij in dien oogenblik ontroerd was, of, zoo als men zegt, gestooten werd terwijl hij mikte, de kogel althans heeft den Koning niet getroffen. Z. M. heeft gewezen, dat hij niet gekwetst was en is verder naar Neuilly gereden. Het rijtuig werd door een piket dragonders begeleid.

« Dadelijk na het hooren van den slag, vielen de nationale garden op den man aan, die het wapen nog in handen had; hij werd aanvankelijk mishandeld; maar de officieren kwamen tusschen beide en deden gevoelen van hoe veel belang het was, den misdadiger aan de justitie over te leveren. De prefekt van politie, die op het kasteel was, liet hem terstond onderzoeken, en men vond een dolk bij hem. Hij weigerde zijnen naam te noemen; doch men ontdekte door confrontatie, dat hij *Alibeau* heette en reisbediende in zijden stoffen was. Hij beweerde echter, dat *Alibeau* een valsche naam was, en hij zijn' waren naam wegens zijne familie niet wilde zeggen. Men vroeg hem of hij bij het mikken op den Koning onthutst was geweest. Hij antwoordde stout weg, dat hij niet in het minste ontroerd was en dat hij zijn schot alleen gemist had door eenen stoot, waarvan hij de oorzaak niet wist. Op de vraag of hij berouw over zijne misdaad had, antwoordde hij neen, en dat zoo het nog te doen was, hij het weder zou doen; dat hij overigens geen uitlegging te geven had, omdat men in deze eeuw van eigenbaat, waarin noch overtuiging noch zelfopoffering heerschte, niemand zich op zijne hoogte plaatsen en hem verstaan kon.

Door zijn wapen werd *Alibeau* juist ontdekt. Door een zonderling toeval was de wapensmid, bij wien het gemaakt werd, juist als serjant op de wacht op de Tuilerien. Deze herkende hem en zeide waar hij woonde. De kamerverhuurder werd gehaald en verklaarde, dat *Alibeau* in zijn huis had gewoond, maar zonder te betalen was vertrokken, alleen zijne reispas achterlatende, welke te Perpignan was afgegeven, en waaruit bleek, dat hij te Lijon geboren was. *Alibeau* had met den schildwacht bij het hek gesproken, toen hij den Koning opwachtte. Deze werd ook bij hem gebragt, en hij vroeg hem stout weg: hebt gij niet bemerkt, dat ik, toen ik met u sprak, geene de minste ontroering heb laten blijken. *Alibeau* was vrij wel gekleed, maar had een vuil hemd en geen kousen aan.

Journal des Débats. De moordenaar is ongeveer 28 of 30 jaar oud. Door een zonderling toeval, was de nationale garde, die het eerst op hem aanviel, juist de wapensmid, *Devismes* genaamd, die voor ongeveer drie maanden het geweer verkocht heeft, waarvan de moordenaar zich heeft bediend. Hij herkende hem in de wacht en verhaalde, dat die jongman voor twee of drie maanden als reisbediende in zijden stoffen bij hem kwam en hem een voorslag had gedaan tot het maken van een door hem uitgevonden geweer, in een rotting besloten. Die voorslag was door hem aangenomen. Doch den jongman niet kennende had hij zijnen naam en zijn adres gevraagd en toen vernomen, dat hij *Alibeau* heette.

De moordenaar heeft een bruin uitzigt en draagt een grooten baard romdom de kin. Onder zijne schijnbaar nette kleeding was een zeer vuil hemd verborgen, dat hij, zoo als hij bekende, drie weken had aan gehad. Men heeft twee korte aarden pijpen bij hem gevonden, alsmede 22 stuivers, een ongezoomden uiterst smeerigen zakdoek, eene baardkam en een dolkmes met zilveren hecht. Gevraagd welk gebruik hij van dat wapen wilde maken, antwoordde hij om zich dood te steken. Hij heeft dan ook, toen hij gevat was, werkelijk getracht om zich een steek met dien dolk toe te brengen; doch men heeft hem ontwapend.

De moordenaar heeft groote schaamteloosheid aan den dag gelegd. Toen hij in de wacht op de brits lag, keek hij degenen, die hem omringden stoutmoedig aan, en zeide tot hen: « Als ik vrij was, zou ik het nog eens doen."

Temps. Op de kamer van den moordenaar is een pakje met een *ons* buskruid gevonden, alsmede eenige patronen en vier kogels, eene Spaansche grammaire, twee Fransche grammaires, het tweede deel der *Martelaren* van den heer *de Chateaubriand*, eene *Proeve over den geest en de zeden*, te Londen zonder naam van schrijver gedrukt, en een deel der werken van Saint-Just; voorts bijna geene kleederen en alle blijken van nooddruft.

— De kogel is te Neuilly, waar de Koning om half zeven is aangekomen, binnen in het rijtuig gevonden.

— De ministers, de heeren *Pasquier*, *Dupin* en *Guizot*, benevens een aantal pairs en afgevaardigden hebben zich gisteren naar den Koning te Neuilly begeven.

— Op de tijding van den moorddadigen aanslag, waarvan de Koning bijna het slagtoffer was geworden, zijn de leden van de kamer der afgevaardigden dadelijk bijeengekomen. De Koning heeft, op de daar omtrent gedane aanvraag, geantwoord, dat hij de gelukwenschingen der beide kamers Zondag namiddag om drie uur zou ontvangen.

— De kamer der pairs is tegen Maandag bijeengeroepen, ten einde als geregtshof zitting te nemen.

— Men verhaalt, dat de Koningin een gedeelte van de prop van het geweerschot uit de haren des Konings weggenomen heeft.

— Tot dus verre blijkt niet, dat de moordenaar medepligtigen heeft. Zoo als hij zegt, heeft hij in de laatste veertien dagen slechts ligte spijzen genuttigd en niet dan water gedronken.

— Er is een koerier naar de Prinsen afgezonden, ten einde hunne terugkeering te verhaasten.

'S GRAVENHAGE, den 28sten Junij.

Bij resolutie van Z. Exc. den Minister van financien, is aan de gouverneurs der provincien te kennen gegeven:

Dat hoezeer de bestaande voorschriften tot verkrijging der juiste uitkomsten in grootte en belastbare waarde, vooral bij splitsing van perceelen, tot veel arbeids aanleiding geven, de daarbij bepaalde wijze van handelen evenwel het eenige middel schijnt te wezen tot handhaving van die onveranderlijkheid van laatstgemelde uitkomsten; welke bij de wet is bedoeld; dat althans het door een der provinciale bewaarders aan de hand gegeven middel, om namelijk een nieuw perceel, dat uit onderscheidene perceelen van verschillende kultuur en begrootingen is zamengesteld, naar de waarde, in verhoudig tot andere soort gelijke eigendommen, te klasseren, en daarop de begrooting van het bestaande tarief voor de gemeente toe te passen, strijdig is met het beginsel der fixiteit, volgens welke de grond, welke veranderingen dezelve na de eenmaal bij het kadaster vastgestelde klassen en begrootingen ook moge ondergaan, voortdurend, en tot zoo lang er eene algemeene herziening mogt bevolen worden, dezelfde begrooting moet behouden; dat dan ook de laatste uitkomsten steeds met de oorspronkelijke moeten vergeleken en in verband gebragt worden.

2º. Dat voor als nog, en tot zoolang deswege geene nadere voorschriften gegeven zijn, aan de gevraagde verdere opnemingen van perceelen, welke zijn verveend of ter verveening bestemd, geen gevolg behoort gegeven te worden, maar de zoodanige met derzelver belastbare waarde op de leggers behooren behouden te blijven, [illegible] de tot verveening dienende gronden volgens art. 75 der wet van 3 Frimaire VII. jaar, zelfs gedurende tien jaren, naar eene dubbele belasting onderworpen zijn; en

3º. Dat de belastbare waarde van gronden, welke tot aanleg, verbetering of verhooging van publieke dijken of wegen uitgegraven worden, en tot water overgaan, in vele gevallen, zoo als bij uitgravingen van weinig diepte, en wanneer men berekenen kan, dat het vergraven gedeelte spoedig weder aangeslikt zal wezen, behoort in stand te blijven, en men, zoolang van den vergraven grond, geheel of ten deele, geen genot getrokken wordt, des noods van de belasting remissie of moderatie zal kunnen verleenen, terwijl, indien de vergraving dieper bewerkstelligd mogt wezen, zonder kans van aanvulling, zoodanig dat het een blijvend water kan geacht worden te vormen, de belastbare waarde als dan op nieuw zal dienen opgenomen en gelijk gesteld te worden met die voor eigendommen van denzelfden aard, of wel wanneer de oppervlakte deel maakt van geheel onbelastbare voorwerpen, alsdan daarvan op de leggers afschrijving zal kunnen geschieden.

— Bij eene andere resolutie van Z. Exc. den Minister van Financien, is den heeren gouverneurs te kennen gegeven, dat het inrigten van onbelaste stallen en schuren van den landbouw tot woonhuizen als eene verandering van bestemming moet beschouwd worden; welke het zij al dan niet met eenige verandering van het gebouw [illegible] gezeld gaande, geenen vrijdom van grondbelasting, [illegible] van 23 Maart 1825, ten gevolge [illegible], dat daarbij ook aan- of bijbouwing [illegible], als wanneer dan nog maar alleen voor het aan- of bijgebouwde gedeelte de gezegde vrijdom kan worden verleend.

AMSTERDAM, den 28sten Junij.

Ter herinnering aan het te Amsterdam in April jl. zoo luisterrijk gehouden muzijkfeest der maatschappij ter bevordering der toonkunst, is dezer dagen, van wege het bestuur der Amsterdamsche afdeeling, aan de liefhebbers en toonkunstenaars, welke zich welwillend en ijverig vereenigd hadden, om aan dat feest deel te nemen, en er den luister van te verhoogen, een exemplaar der op hetzelve uitgevoerde stukken en eene lijst van de medegewerkt hebbende personen aangeboden. Daarbij heeft het bestuur tevens deszelfs hartelijksten dank, benevens deszelfs erkentelijkheid aan hen betuigd.

Vóór het meergemelde, aan de medewerkende personen toegezonden exemplaar, ter herinnering aan de gehouden feestviering, is door het bestuur eene inleiding gevoegd, waarin hetzelve den wensch uitdrukt, dat het gevierde tweede algemeene muzijkfeest der maatschappij weder ten bewijze moge verstrekken van hetgeen Nederland in toonkunst vermag. Moge hetzelve vooral daartoe bijdragen, dat die edele kunst meer en meer in ons vaderland zich vestige, zoodat, gelijk er eene vaderlandsche schilderschool bestaat, wier eigen roem en verdiensten tot alle volken zijn doorgedrongen, evenzoo de toonkunst, eenmaal in Nederland echt nationaal geworden en algemeen verspreid, ook als Nederlandsche kunst haar eigene plaats in de geschiedenis des muzijk bij de nieuwe volken moge bekleeden.

Bij den aanvang van het werkje volbrengt het bestuur der Amsterdamsche afdeeling een treurigen pligt. Wijlen de verdienstelijke secretaris van hetzelve, die zoo veel toebragt aan den goeden afloop van het gehonden muzijkfeest, en wien geene moeite, geene inspanning te groot was, om den geregelden gang van het feest te bewaren, wij bedoelen den, gedurende het feest, zoo algemeen geprezen en geachten *van Swinden*. Korten tijd na het feest mogt hij zich slechts over den gelukkigen uitslag van hetzelve verheugen. Eene hevige ziekte van maar weinige dagen ontrukte hem aan gade en kroost, aan bloedverwanten en vrienden, aan de kunst, welke hij met ijver beoefende en bevorderde. Treurige herinnering voor allen, die hem kenden, hem lief hadden, en van zijne werkzaamheid voor dit feest getuigen waren; treurig vooral voor de leden van het bestuur der Amsterdamsche afdeeling, voor welke zijn verlies onherstelbaar mag genoemd worden. Den aan het feest medegemerkt hebbende personen moge het toegezonden exemplaar van de uitgevoerde stukken enz., alzoo ter herinnering strekken, niet alleen aan het zoo overvloedig gesmaakt kunstgenot op het gehouden feest, maar moge hetzelve tevens door hen worden aangenomen als een weemoedig aandenken aan hem, die tot het welgelukken van hetzelve zoo oneindig veel heeft toegebragt, wiens naam bij allen in duurzame herinnering verdient te blijven.

AMSTERDAM, den 28sten Junij.

Beurs van den 27sten Junij.

Te Londen zijn Ardoins weder eenigzins achteruitgegaan, doordien er het gerucht liep, dat de generaal *Evans* de Spaansche dienst verlaten zoude: er wordt echter aan dit gerucht geen geloof gehecht.

De Spaansche effecten verkeerden ook hier in eene flaauwere houding en werden aanvankelijk à $42\frac{1}{2}$ gedaan; inkoopen voor binnenlandsche rekening deden echter den prijs tot $42\frac{3}{4}$ stijgen en tot $4\frac{1}{2}$ uur hield zich deze koers goed staande; toen, echter, zeide men, dat per duif een lager merk uit Antwerpen ontvangen was, en spoedig vielen Ardoins tot $42\frac{3}{8}$ waarboven zij zich niet weder konden verheffen; groote stukken zijn à 42, $42\frac{1}{8}$, $\frac{1}{4}$ gedaan en bleven $42\frac{1}{8}$; eenige weinige postjes Passive werden à 13 en $13\frac{1}{8}$ omgezet; Fransche uitgestelde 14; Engelsche $14\frac{1}{8}$.

Holland. Van onze $2\frac{1}{2}$ pCt. werd in het begin iets à $56\frac{3}{8}$, later à $\frac{7}{16}$ verhandeld en de koers bleef $56\frac{3}{8}$; 5 pCt. $102\frac{7}{8}$, $\frac{3}{4}$ in kleine postjes verhandeld; kansbiljetten $24\frac{7}{8}$ à $\frac{15}{16}$; oude sijndicaat 98; nieuwe $81\frac{3}{8}$, $\frac{1}{2}$ in enkele stukken omgezet.

Alle Rossische en Oostenrijksche schuldbrieven hebben hun standpunt van Zaturdag gehandhaafd.

De Grieksche fondsen hebben aan de laatste Engelsche beurs eene verhooging van 3 à 4 pCt. ondervonden; intusschen was de uitwerking daarvan hier minder merkbaar, doordien vele partijen ter markt kwamen, welke met winst konden gerealiseerd worden. Blaauwe van 100 pond 26, $26\frac{1}{4}$, in het begin tot 25 achteruitgegaan en $25\frac{1}{4}$ gebleven; groote stukken zijn à 25, $25\frac{1}{4}$ gedaan, tot $24\frac{3}{4}$ gevallen en 25 gebleven; coupons $4\frac{3}{4}$, $\frac{5}{8}$; *Columbia* $22\frac{1}{8}$ à $\frac{1}{4}$; *Peru* $18\frac{1}{8}$ à $\frac{1}{4}$; *Brazilie* goed prijshoudend $87\frac{7}{8}$ à 88.

Beurs van den 28sten Junij.

Holland. $2\frac{1}{2}$ pCt. $56\frac{7}{16}$, $\frac{3}{8}$, $\frac{5}{16}$ à $\frac{3}{8}$ bij weinig affaire; 5 pCt. zijn à $102\frac{1}{8}$ en ook à 102 verhandeld; kansbiljetten $24\frac{7}{8}$, $\frac{13}{16}$; oud sijndicaat $97\frac{7}{8}$; nieuwe $81\frac{1}{4}$ à $\frac{3}{8}$; oude aandeelen handelmaatschappij 174 à $\frac{1}{4}$.

Rusland. Eenige weinige stukken oude en nieuwe zijn à $105\frac{1}{8}$ omgezet; roebels $67\frac{5}{8}$.

Ardoins waren, ten gevolge van het verlaagde merk van Antwerpen van gisteren, reeds in het begin der beurs geoffereerd en werden à $42\frac{1}{2}$, $\frac{3}{8}$ verhandeld; ten $4\frac{1}{2}$ uur echter schenen koersen *per duif* van Antwerpen bekend te zijn en de prijs viel spoedig tot $41\frac{3}{4}$ en konden zich niet weder daarboven verheffen; groote stukken zijn van $41\frac{7}{8}$ tot 41 achteruitgegaan; Passive $13\frac{1}{8}$, 13, $12\frac{3}{4}$.

In Grieksche schuldbrieven had eene zeer geanimeerde affaire plaats; kleine stukken blaauwe 26, $25\frac{3}{4}$, $\frac{7}{8}$; groote 25, $25\frac{1}{4}$, 25, $24\frac{3}{4}$; roode 100 pond 24 à $\frac{1}{2}$, dito onbepaalde $23\frac{1}{2}$ à 24.

Mexico zeer geoffereerd: 6 pCt. 100 pond 31 à $30\frac{1}{2}$; *Columbia* 22 à $\frac{1}{4}$; *Peru* $17\frac{7}{8}$ à 18 pCt.

Mengelwerk.

Reis der Fransche Koningszonen.

De reize der Fransche koningszonen is op zich zelve reeds een zeer merkwaardig iets in de tijden, die wij beleven; die reis is evenwel nog belangrijker geworden door sommige omstandigheden, welke niet konden voorzien worden. Eene allerdeftigste en luisterrijkste ontvangst aan het hof van *Berlijn* wordt opgevolgd door eene niet minder prachtvolle dan heusche verwelkomst aan het hof te *Weenen*; hier zijn het de zonen van den Koning der Franschen, daar zijn het bloedverwanten, die men als vrienden van den huize ontvangt. Het laat zich begrijpen, dat men in *Duitschland*, waarschijnlijk wel door geheel *Europa*, zich afvraagt: wie zou dat hebben kunnen voorzien? wie had voor zes jaren zoo iets gedacht? En meenigeen vraagt zich nu met meer- of min-bondige redeneringen af, naar mate zijner staatkundige denkwijze: wat wordt er, na zulk eene handelwijze der Oostersche hoven, van het beginsel der legitimiteit? Menigeen vindt misschien daarin verwarring, verloochening van beginselen; mogelijk ziet men daarin zelfs wel ondermijning van eigen troon, en huldiging van woeling en oproer: niet geheel en al kunnen wij daaromtrent met de zoodanigen instemmen. Gaarne willen wij toegeven, dat de legitimiteit eene weldaad voor het menschdom is; maar dan wordt ook gevorderd, dat de legitime vorst zijne pligten kent, zijnen eed gestand doet, en zijne voorregten verhoogt door wezenlijke verdiensten, en door al die goede hoedanigheden, waarmede men verwachten mag, dat hij toegerust zij, die tot de zoo verhevene pligtsvervulling geroepen wordt, om het aan zijne leiding toevertrouwde volk gelukkig te maken. Geheel anders kan de zaak echter ingezien worden; als men zich verheffen wil en kan boven partijgeest en nationale vooringenomenheid, en van uit het meer verheven standpunt, zich vrij gevoelt van allen invloed der strijdvoerende partijen, dan zal men aan die reize en ontvangst eene veel meer edele *bedoeling* en *strekking* geven. — De omwenteling van 1830, toch, was de oorzaak der verheffing van het vorstenhuis van Orleans op den Franschen troon. Van overlang moge het vuur gesmeuld hebben; die opstand brak uit ter gelegenheid van het uitvaardigen van koninklijke bevelschriften, welke de bloem der natie in strijd achtte met de wetten des lands; en de natie door de vervallen-verklaring van het stamhuis der oudere Bourbons, en de opsluiting der staatsdienaren, onderteekenaars dier bevelschriften, moge daarin te ver gegaan zijn, en meer nog smaak en keuze dan regt gevolgd hebben: — dit is onloochenbaar, dat de natie wilde, *dat 's lands wetten niet ongewroken zouden verkracht worden; zelfs niet door den Koning.* — LODEWIJK PHILIPS beklom den ontledigden troon; de grond schudde nog, toen hij er zich op plaatste; zijne verziende staatkunde; zijn beleid en zijn moed; zijne veerkracht bij het bedwingen van binnenlandsche onlusten; zijne schranderheid in de leiding der buitenlandsche aangelegenheden bevestigden dien troon, en hij stuitte de omwenteling, die voor zijn vaderland en *Europa* allerverderfelijkst had kunnen worden. Zijn loon was de achting, de bewondering en de bevriendheid der Europesche Vorstenhuizen. De beoordeeling van vele met die voorvallen in verband staande zaken gaan wij stilzwijgend voorbij; het groote resultaat, waarover geheel *Europa* verhaasd is, de vrede in het werelddeel, ziet daar, waarop wij het oog hebben.

De reis der Fransche koningszonen is het gevolg van dien staat van zaken. En daaruit is, naar ons oordeel, dit nut te trekken, dat de Julij-omwenteling eene geduchte, indrukwekkende waarschuwing is voor alle troonbekleeders, zonder onderscheid. Daar zijn in onze eeuw, in het beschaafde *Europa*, geene geheel en al willekeurig regerende Vorsten. De Russische Keizer misschien alleen uitgezonderd, als hij het zoo inziet. Welnu, die vorsten, die aan het hoofd staan van hun volk, hebben gezworen de regten en voorregten hunner onderdanen te eerbiedigen, waartegen deze gezworen hebben hem getrouw te zullen aanhangen, verdedigen, helpen en eeren. Die vorsten hebben belang bij het behoud van hunnen stam op den troon; die volken, als zij prijs stellen op orde, rust en vrede, zullen den vorstenzoon aanhangen, gelijk zij den vader trouw waren en lief hadden, wanneer deze hunne regten eerbiedigt en de wet handhaaft; de benaming van die regten moge verschillend zijn, en die regten, in meerdere of mindere mate, in uitgestrektheid en kracht verschillen: maar willekeur wordt in *Europa*, in de negentiende eeuw, bij geen volk op den duur geduld. Die waarheid meenden wij gehuldigd te zien door *Pruissen* en *Oostenrijk* in de uitstekende wijze van ontvangst der Fransche Prinsen, die, als koningszonen begroet, en bejegend, aldaar niet als *het kroost van een welgelukt oproer in de hoofdstad*, maar als *kweekelingen der geregtigheid* verschenen en erkend werden. Met die erkenning van hunne daden, huldigden alzoo die monarchen het regt des volks, om tegen verkrachting hunner regten en wetten te waken; met die erkenning legden zij hunnen eerbied aan den dag voor de regten hunner eigene onderdanen; met die ontvangst erkenden zij, dat ook hun gezag en hunne magt niet onbepaald is, maar omschreven en beperkt wordt binnen zekere grenzen, welke zij verpligt zijn te eerbiedigen.

Maar niet alleen voor de monarchen, aan wier hoven de Fransche Koningszonen verschenen zijn, was die verschijning merkwaardig en van gewigt; vooral was zij dat voor die reizigers zelve. In het volkrijke *Berlijn*, of waar de Koning van *Pruissen* zich begaf, daar verontruste hem die geweldige aandrang des volks niet, die den Koning der Franschen in het onbestendige *Parijs* min welkom zoude wezen; bij hem was niets van die onrust te vinden, welke de Fransche Prinsen bekommerde. Zoo is ook Neerlands Koning gerust door eigen deugdzaamheid en een gerust geweten, te midden eener hem eerende en liefhebbende bevolking. Zoo wandelde hij zelfs eenzaam rond door *België*, eer hij zijn Koninklijk hart en vertrouwen verraden vond. — Aan het graf van Keizer FRANS konden zij indachtig zijn, hoe hoog braafheid, gemoedelijkheid, vaderlijke liefde en trouw, vooral liefde voor regt en billijkheid, en verstandige keuze van staatsdienaren, en belangstelling in alle standen der maatschappij bij het volk aangeteekend staan bij de waardeering eens vorsten. Over het staatkundig stelsel moge nu en dan verschil ontstaan: waar de opgesomde deugden in eenen vorst gevonden worden, daar heeft men noch staatsverkiezing noch onttrooning te vreezen. Den sluijer willen wij niet opligten, waarmede de gedachten der vorstenzonen omhuld waren, toen zij elkander veelbeduidend aanstaarden bij het graf van den zoo jeugdig ontslapenen hertog VAN REICHSTADT; die gemoedsaandoeningen, door treurige herinneringen nog sterker gedreven, laten zich misschien gissen; maar beschreven of verklaard te worden is niet mogelijk; met dat alles waren zij blijkbaar van dien aard, dat de daar ontvangen indruk nog in volgende jaren zal gevoeld worden. — Nog in een ander opzigt is die reize der Fransche koningszonen [illegible] belangrijk; namelijk de verzekerde bestendigheid van den Julij-troon; die duurzaamheid laat zich niet voorspellen uit een misschien te sluiten huwelijk met [illegible]

dochter uit den magtig vorstenhuis: dit moest eerder worden opgemaakt uit het oordeel des vorsten VAN METTERNICH; een waarlijk geregtigd beoordeelaar van de verdiensten van den hertog VAN ORLEANS; een oordeel, zóó gunstig en voorzeker zóó onpartijdig, dat het wel invloed hebben zal op de schatting en achting der Europische vorsten en staatslieden, en beslissend zal medewerken, om, voor de rust van ons werelddeel zorgende, de regering van een magtig maar woelig volk toe te betrouwen aan iemand, die optreedt als erfgenaam der regten, der kundigheden en verdiensten van eenen, tot loon zijner bedrijvige en verdienstelijke bekwaamheid, de Koninklijke waardigheid op zijnen stam overgebragt hebbenden en in die waardigheid door geheel de bekende wereld erkenden en bevestigden vader.

B. G.

De Julij-omwenteling verdedigd door Thiers.

De tijd van het in overweging nemen van het budjet geeft in alle landen, waar een gematigde regeringsvorm plaats heeft, stof tot menigvuldige aanmerkingen en gispingen; die gelegenheid is niet gezocht, zij vloeit uit de zaak zelve voort, en men kan ál weinig geschikter oogenblik uitkiezen, om aan degenen, die bij het roer in den stuurstoel zitten, rekenschap af te vragen, waarom en waartoe zij lieden meenen, dat de weg, dien zij nemen, ingeslagen is; aantoonen de gebreken, die er zijn, de feilen, die men beging, en wat men meest nuttig acht; om veiligst en spoediger eene gelukkige vaart te houden en de haven te bereiken. Bij zoodanige gelegenheid wordt dan dikwijls veel opgehaald, dat men best deed maar te laten rusten, en veelal wordt er dan niet of minder gelet, op dat wat lof verdient omdat het tot wezenlijk nut aangebragt is. Dat valt overal in het oog bij de nu afgeloopen discussie over het budjet van *Frankrijk;* een land, waar de vertegenwoordiging, zoo als ieder weet, zich in onderscheidene fractien verdeelt, die elk eene afzonderlijke kleur hebben, al naar het een of ander staatkundig gevoelen rijst of daalt in de weegschaal der openbare meening, en zich daardoor tot het bestuur weet te verheffen. De oppositie, die aldaar stelselmatig is, bekeft bijna altijd het bestuur, en geeft dikwijls toe aan hartstogten, die veeleer behoorden te worden bedwongen, omdat zij wel benadeelen, maar geen voordeel aanbrengen kunnen. Door dat te hevig uitvallen, vergeet men dikwijls wat men zelf onder andere omstandigheden en in vorige dagen heeft gedacht, gezegd of gedaan; en men geeft alzoo aan de aangevallen partij, die bijna altijd die van het Bestuur is, eene schoone kans om zich te verdedigen en te zuiveren, en om met glans eene heerlijke rol te vervullen.

Van de laatste tijden kennen wij maar weinige ministers, die met meer geluk, met meer talent en bekwaamheid, en vooral met gunstiger gevolg van dergelijke gelegenheden hebben weten gebruik te maken, dan de tegenwoordige eerste minister van *Frankrijk*, de heer THIERS. Onder de restauratie en sedert de Julij-omwenteling hebben onbetwistbaar zeer kundige mannen aan het roer gestaan en op de voortreffelijkste wijze hun bestuur verdedigd; maar zij zijn niet altijd gelukkig genoeg geweest, om de vergadering hun gevoelen te doen omhelzen, en hebben daarom hunne bedieningen nedergelegd; en het verlies van verscheiden hunner wordt ongetwijfeld betreurd; zoo dat eene edelmoedige herinnering van de verdiensten der voorgangers, zelfs onder een ander tijdsgewricht en eene andere regering, niet vreemd klinkt in den mond der hedendaagsche ministers. Als men zich de meermalen herhaalde en zoo schitterend voorgedragene verdedigingen van den tegenwoordigen staat van *Frankrijk*, door eenen GUIZOT en DE BROGLIE herinnert, waarbij het talent van den heer THIERS de onzekerheid deed ontstaan, wie de welsprekendste en gelukkigste redenaar was; en deze toch niet verzadigd is van die zoo verschillend beoordeelde wordende daadzaak, als de Julij-omwenteling, of het hedendaagsche bestuur nogmaals te hooren verdedigen, dan moet men toch erkennen, dat de tegenwoordige regering niet minder rijk, missehien nog rijker is in mannen van talent, welke haar dienen, dan de restauratie. Toen, dezer dagen, de heer LAFITTE, die in 1831 minister geweest is, het tegenwoordige bestuur aanviel, en uitweidde over de ontzettende vermeerdering van het cijfer der begrooting en zijn eigen bestuur verdedigde, waarmede hij geheel ons werelddeel in oorlog zoude gebragt hebben: — toen zette hij de deur open voor eene discussie, waarbij de oude partij der verdrevene Bourbons voordeel wist te doen, en, bij monde van den welsprekenden BERRYER, eene zaak verdedigde, welke, zoo zij altijd mannen als LODEWIJK XVIII hadden aan het hoofd gehad, — een vorst, die na de 100 dagen dorst te erkennen: « *mijn bestuur heeft feilen begaan; het zal die trachten te herstellen!*" — misschien nimmer zoude verloren zijn geweest, zoo dat de schepter van zijn huis niet zoude geweken zijn. Maar de dwaasheid van KAREL X bragt hem van kwaad tot erger; hij miskende den geest des volks; liet zich leiden door hofkabalen, miste daardoor den steun, dien hij het meest noodig had, en viel, om zich niet weer op te rigten. De partij, waaraan hij duizend millioen had ten offer gebragt, redde hem niet; en, zoo als de heer THIERS in zijne verdediging te regt aanmerkt: « die schadeloosstelling der emigranten was geen eerbied voor de eigendom, maar was om te voldoen aan de eischen eener partij; niet aan de benadeelde grondeigenaars, maar aan de emigranten is de schadeloosstelling verleend geworden; slechts eene partij is er schadeloos gesteld. De verdediging van den eersten minister van *Frankrijk*, na eene zoo scherpe aanranding van zijne administratie door een' vorigen minister, heeft zich onderscheiden door gematigdheid en door eene eigenaardigheid van voordragt, die, gevoegd bij het bondige en grondige zijner wederleggingen, wel tot voorbeeld mag genomen worden door andere ministers, die hunne besturing aangerand zien, en die dikwijls gelooven, dat een minachtend zwijgen de beste verdediging is, om lat zij zich dan niet op nieuw hooren geven. In dit opzigt geeft de vertegenwoordiging van *Frankrijk* blijken van leven, en het bestuur geeft bewijzen van verkleefdheid aan het beginsel van openbaarheid zijner handelingen; er valt misschien, als men het op de kunst [illegible] wel eens wat op af te dingen, maar over het geheel verdient het [illegible]

aanprijzing en navolging. Het slot dier redevoering, inhoudende eene schets van den tegenwoordigen toestand van *Frankrijk*, laten wij hier volgen: « Indien de tegenwoordig bestaande administratie (of leden van het bestuur) op gelijken voet, tijdens de restauratie, ware werkzaam geweest, dan zoude *Frankrijk*, heden ten dage, 1305 millioen minder schuldig zijn, welke niet te zijnen laste zoude zijn, en alzoo deszelfs krachten verminderen. Gelukkiglijk nogtans is dit schoone, dit vruchtbare, dit tot herstel van geleden rampen zoo vlugge *Frankrijk* in staat, om eenen voldoenden staat van zaken aan te bieden; de staat van deszelfs finantie-wezen heeft niets dat bezorgdheid verwekken moet; dat *Frankrijk* is zoo rijk, dat, zoodra men hetzelve eenige dagen rust verleent, of het eenige belangstelling betoont, hetzelve wederom ontluikt bij de eerste koestering der zonnestralen, en al het geleden verlies herstelt. Dat *Frankrijk*, hetwelk heden ten dage bloeit, zal alle feilen herstellen. Aan niemand wil ik iets meer ten laste leggen; ik wil het verloopen tijdsgewricht der restauratie sluiten, indien men het wil sluiten; maar telken reize, als men het voorledene wederom wil ophalen, zullen wij de waarheid verkondigen met onpartijdigheid en regtvaardigheid; dan zullen wij doen zien, dat *Frankrijk* noch verdwaasd noch onzinnig geweest is, toen het de omwenteling maakte, maar dat de bevolking edel heeft gehandeld; want hare wetten waren verkracht; die bevolking heeft zich moedig betoond, zij heeft met dapperheid gestreden, na de overwinning heeft zij eene verwonderlijke gematigdheid aan den dag gelegd. Ziet daar *Frankrijk*, gelijk het is. Laten wij ons verheugen over het goede, dat het gedaan heeft, en laat ons leven met dat gevoel van voldoening, hetwelk men smaakt bij den aanblik van een rijk, magtig en gelukkig volk, dat slechts verlangt goed bestuurd te worden en dat zulks altijd blijven zal, dank zij uwer wijsheid en de pogingen, welke de regering daartoe gedurig aanwendt."

Moet men zich verwonderen, dat het beklag des afgetreden ministers LAFITTE, in wiens plaats nog tijdig genoeg het ministerie CASIMIR PERRIER optrad, om den algemeenen vrede te bewaren, en de beroerten binnenslands te sussen, geen verder gehoor vond, en aan de overwinning van het bestuur niet meer moest getwijfeld worden? Zóó iets doet goed, als men bovendien in de gelegenheid is, om sommige aantijgingen te hooren wederleggen door daadzaken en berekeningen, die een nader onderzoek kunnen doorstaan. Als in dien geest de constitutionnele regeringen werken, dan zal het heilzame van dezelve, al is het dan ook wat lastiger voor hen die besturen, niet kunnen ontkend worden.

C. E.

Waterhoogte te Arnhem.

Den 28 Junij 2 El 3 Palm 7 Duim; gewassen 0 Duim; gevallen 8 D

Den 29 Junij 2 El 2 Palm 0 Duim; gewassen 0 Duim; gevallen 17 D

[illegible]

Te ARNHEM, bij C. A. THEME, Boekdrukker.